

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 255.371 van 22 december 2022
in de zaak A. 230.396/XIV-38.300**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dominique Andrien en Justine Braun
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Mont Saint Martin 22
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 maart 2020, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 232.618 van 14 februari 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.750 van 30 juni 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 april 2022, om 14 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martine Kiwakana, die *loco* advocaten Dominique Andrien en Justine Braun verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 13 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 16 oktober 2019 dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker tekent tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 november 2019. Met een arrest van 14 februari 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, de schending op van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, 39/65 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van het recht van verdediging en van het beginsel van hoor en wederhoor.

5. Verzoeker voert in een eerste middelonderdeel aan dat volgens het bestreden arrest “volledigheidshalve [...] omtrent verzoekers medische en psychische problemen nog [kan] worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat de eventuele problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren” en dat verzoeker “evenmin [...] middels enig begin van bewijs aan[toont] dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden”. Verder heeft verzoeker zich in zijn beroepschrift beroepen op het risico van systematische vervolging van naar Tsjetsjenië gerepatrieerde Tsjetsjeense asielzoekers op grond van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit risico heeft onderzocht vanuit het perspectief van artikel 48/3 van die wet. Verzoekers beroep is dus met toepassing van het voornoemde artikel 48/3 verworpen op de beslissende grond dat hij niet het slachtoffer van groepsvervolging zou zijn. Verzoeker laat gelden dat deze vragen noch tijdens de administratieve behandeling van zijn verzoek noch voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden besproken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had verzoeker bij het ambtshalve onderzoek van de

vragen over groepsvervolgung in staat moeten stellen zijn opmerkingen te maken en ambtshalve het debat moeten heropenen alvorens het beroep te verwerpen op grond van een niet door de partijen aangevoerd argument. Ofwel had verzoeker moeten worden ondervraagd, ofwel had de aanvankelijk bestreden beslissing moeten worden vernietigd en had de zaak moeten worden teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek. Verzoeker besluit dat daardoor het recht van verdediging en het beginsel van hoor en wederhoor zijn geschonden.

6. Verzoeker citeert in een tweede middelonderdeel de artikelen 3 en 13 van het EVRM en hij verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 2 oktober 2012 in de zaak Singh e.a. tegen België. Uit de door verzoeker neergelegde medische rapporten blijkt dat hij aan ernstige psychiatrische problemen lijdt, dat hij sinds zijn aankomst in België wordt opgevolgd door een psychiater en een psycholoog, dat hij elke dag verschillende medicijnen neemt, dat hij sinds 2017 terugkerend flauw valt, dat hij in september 2018 in het ziekenhuis werd opgenomen, dat hij in januari 2019 medisch niet in staat werd geacht om een interview bij de dienst Vreemdelingenzaken af te leggen en dat hij een aantal maanden in het CARDA-centrum heeft verbleven en er nog steeds voor onbepaalde tijd verblijft. Door te oordelen dat geen van de neergelegde attesten zich zou uitspreken over de ernst van de verschillende observaties, klachten en symptomen in zijn hoofd, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker de inhoud van deze attesten.

Bovendien komt de beoordeling dat de medische attesten en stukken niet zouden volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt geïnterviewd en vervolgd, er volgens verzoeker enerzijds op neer dat elke bewijskracht aan het medisch verslag wordt ontkend, terwijl dit verslag zijn psychologische problemen rechtstreeks in verband brengt met de gebeurtenissen in Tsjetsjenië, en motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen anderzijds onvoldoende waarom de bewijskracht van het hem voorgelegde bewijsmateriaal niet serieus wordt genomen. Verzoekers psychologische problemen worden in

verschillende medische rapporten rechtstreeks in verband gebracht met de gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Hoewel er geen verdere details worden gegeven in deze rapporten, wordt, aldus verzoeker, het causaal verband ondubbelzinnig vastgesteld door zijn psychiater. Verzoeker verwijst tevens naar recente rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat, om een medisch attest uit te sluiten, de risicocontrole met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niet beperkt mag blijven tot het gebrek aan geloofwaardigheid, maar zich ook moet uitstrekken tot alle andere individuele factoren, die, bij elkaar opgeteld, het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst vergroten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legt niet uit waarom deze rechtspraak niet op hem van toepassing zou zijn, zodat het bestreden arrest niet naar behoren is gemotiveerd.

Ten slotte verwijst verzoeker naar eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt aanvaard dat de psychologische toestand van een verzoeker om internationale bescherming de tegenstrijdigheden in diens verklaringen kan rechtvaardigen. Verzoeker wijst erop dat hij voor zijn aankomst in België niet werd opgevolgd door een arts voor zijn psychische problemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaart volgens hem niet hoe in het kader van de analyse van zijn verklaringen in Polen, toen hij nog geen gezondheidszorg ontving, rekening werd gehouden met zijn grote psychische kwetsbaarheid.

7. Verzoeker voert in een derde middelonderdeel aan dat de motivering dat uit geen van de neergelegde attesten blijkt dat zijn psychische problemen van die aard zouden zijn dat deze hem zouden verhinderd hebben gedegen verklaringen af te leggen en dat nergens in de betreffende stukken enige uitspraak wordt gedaan over de mogelijke invloed die deze problemen zouden gehad hebben op zijn vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen, erop neerkomt dat elke bewijskracht wordt ontzegd aan het medisch verslag. Nochtans bevat dit verslag ernstige bewijzen van vervolging, zonder dat er

sprake is van enige tegenstrijdigheid of inconsistentie met verzoekers verklaringen.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

9. Met betrekking tot het eerste middelonderdeel voegt verzoeker in de eerste plaats toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen op eigen initiatief, zonder dat het door de partijen aan de orde werd gesteld, heeft onderzocht of verzoeker wegens zijn ernstige geestelijke problemen in Tsjetsjenië al dan niet zou worden vervolgd, gestigmatiseerd of gediscrimineerd als persoon die behoort tot de sociale groep die bestaat uit “geesteszieken”, zonder de partijen hieromtrent te horen. Volgens verzoeker gaat het niet om een overtoollig motief vermits de vraag of hij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië dreigt te worden vervolgd als “geestesziek” duidelijk verschilt van de andere aangevoerde asielgronden. In de tweede plaats wijst verzoeker erop dat hij de informatie over de situatie van terugkeerders in Tsjetsjenië aanhaalde op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, doch dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet voor wat de door verzoeker ingeroepen vervolging van naar Tsjetsjenië gerepatrieerde asielzoekers betreft, zonder daarbij artikel 48/4, §2, c), van dezelfde wet te noemen. Bovendien wordt in het bestreden arrest uitdrukkelijk en uitsluitend besloten dat terugkeerders geen gevaar voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet lopen in geval terugkeer naar Tsjetsjenië. Op basis van dit artikel blijkt volgens verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich duidelijk heeft beroepen op vragen van groepsvervolging. Om aan te tonen dat het recht van verdediging wel degelijk van toepassing is, verwijst verzoeker ten slotte naar een arrest van de Raad van State, waarvan de redenering volgens hem te dezen dezelfde is.

10. Met betrekking tot het tweede middelonderdeel voegt verzoeker toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel verzoekers medische

problemen erkent doch niet de ernst ervan. Verzoeker verwijst naar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die ontvankelijk (maar ongegrond) werd verklaard en waarbij aldus de ernst van de ziekte niet wordt betwist. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd, met verwijzing naar de “ernstige mentale gezondheidsproblematiek” in hoofde van verzoeker, zodat de ernst van zijn psychische problemen niet kan worden betwist. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft niet op geldige wijze rekening gehouden met de inhoud van alle ingediende medische rapporten. Volgens verzoeker betekent het feit dat die medische rapporten worden geciteerd in het bestreden arrest niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling rekening heeft gehouden met de inhoud ervan.

Vervolgens stelt verzoeker met betrekking tot de ingeroepen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM dat zowel de Raad van State als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaaldelijk rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 3 van het EVRM hebben toegepast. Met de overweging in het bestreden arrest dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet waarom de door verzoeker aangehaalde rechtspraak niet op hem van toepassing is. Zelfs als de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht, blijkt volgens verzoeker uit de voorbereidende werken bij de vreemdelingenwet dat de eenheid van rechtspraak in vreemdelingenzaken dient te worden nagestreefd.

11. Met betrekking tot het derde middelonderdeel voegt verzoeker toe dat psychiater L. attesteerde dat verzoeker last heeft van geheugen- en concentratieproblemen. Verzoeker acht het niet relevant dat de psychiater daarbij niet heeft aangegeven hoe zij tot een dergelijke conclusie is gekomen, nu zij gebonden is door deontologische regels en “geen dingen [kan] zeggen die niet waar zijn”. Verzoeker laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

niet kan tegenspreken hetgeen een gespecialiseerde arts in zijn medische rapporten stelt zonder het vertrouwen te schenden dat het medisch verslag geniet.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

12. Het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, houdt onder meer in dat de rechter zijn uitspraak niet mag steunen op elementen waarover de partijen niet op nuttige wijze standpunt hebben kunnen innemen.

Op grond van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid over de beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal, zoals te dezen met het bestreden arrest is gebeurd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de behandeling van die beroepen niet gebonden door de vaststellingen of de motieven uit de bij hem aangevochten beslissing, noch door de standpunten van de partijen. Hij mag zich een eigen appreciatie vormen van de voorliggende stukken voor zover daarbij het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, wordt gerespecteerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan zich, zonder een heropening van het debat te moeten bevelen, slechts steunen op elementen die aan tegenspraak werden onderworpen.

13. Verzoeker heeft zich in zijn beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer beroepen op verschillende gevallen van gedwongen verdwijningen van terugkerende Tsjetsjeense migranten en daarbij verwezen naar een zaak van september 2018, beschreven door Amnesty International en in een rapport van OSAR van 4 april 2017. Uit het bestreden arrest blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoeker aangevoerde problematiek van terugkerende asielzoekers naar Tsjetsjenië heeft onderzocht, doch zich aansluit bij de repliek van de commissaris-generaal op

verzoekers kritiek en vaststelt dat verzoeker daarenboven nalaat om *in concreto* uiteen te zetten of aan te tonen dat, met wie, waar, wanneer, waarom en in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst problemen zou dreigen te ondervinden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit op grond hiervan dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert, en dat verzoeker, voor zover hij zich beroept op de aangevoerde asielmotieven om de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, niet aantoont dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van deze beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve verzoekers vrees wel degelijk onderzocht vanuit het door verzoeker aangevoerde perspectief van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het onderzoek van de aangevoerde vrees in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat in het bestreden arrest nergens wordt gesteld dat verzoeker “niet het slachtoffer van groepsvervolging zou zijn”, laat staan dat dit een beslissende grond zou zijn. Uit het voorgaande blijkt ook geenszins dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich ambtshalve heeft beroepen op vragen van groepsvervolging. Wel onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen deed, verzoekers ingeroepen vrees bij terugkeer (omwille van een verblijf in het buitenland of het indienen van een verzoek om internationale bescherming) zowel op grond van artikel 48/3 als 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat geen van de partijen deze vrees vanuit dit standpunt had besproken en dat hij er niet heeft kunnen op reageren. Tot slot stelt verzoeker in het verzoekschrift tot cassatie zelf dat hij zich in zijn beroepschrift beriep op het risico van systematische vervolging van naar Tsjetsjenië gerepatrieerde Tsjetsjeense asielzoekers.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt.

14. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

15. De bewijskracht van een akte betreft de eerbiediging van hetgeen daarin schriftelijk is vastgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent de bewijskracht van een akte indien hij aan een geschrift waarnaar hij uitdrukkelijk verwijst, een verklaring toeschrijft die dit geschrift niet bevat dan wel ontkent dat dit geschrift een verklaring bevat die er wel in voorkomt.

16. Uit het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers psychische problemen erkent doch uitvoerig motiveert waarom de neergelegde medische attesten volgens hem niet aantonen dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om accurate en gedegen verklaringen af te leggen.

Verzoeker voert op algemene wijze aan dat hij wordt opgevolgd door een psycholoog en psychiater, medicatie neemt, in het ziekenhuis werd opgenomen enz., maar hij geeft daarbij niet aan uit welke concrete bevindingen van welke rapporten zijn eigen standpunt over zijn psychische toestand zou moeten blijken. Zo blijkt niet, uit de door verzoeker ingediende attesten van CARDA van 20 februari 2019, 6 maart 2019, 7 november 2019 en 27 januari 2020, welke psychische problemen verzoeker heeft noch wat de ernst ervan is en welke invloed deze zouden hebben op zijn vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over kernaspecten van zijn verzoek. Zoals de verwerende partij nog opmerkt, beschrijft het verzoek om een evaluatie door CARDA, uitgaande van het opvangcentrum van Fraipont, slechts in zeer algemene termen de problemen waarmee verzoeker zou kampen en wordt in dit stuk niets gezegd over de ernst van de verschillende observaties of klachten, noch over de wijze waarop deze zouden zijn vastgesteld. Dit geldt eveneens voor de vraag van het opvangcentrum van Fraipont van 25 september 2018 om een onderzoek door een

arts. De historiek van het medisch dossier geeft wel een overzicht van de verschillende consultaties en behandelingen die verzoeker heeft gekregen, doch ook hieruit kan niet worden afgeleid welke psychologische problemen verzoeker precies kent, noch wat de ernst ervan is en welke invloed deze zouden hebben op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen van zijn verzoek. Verder blijkt uit de attesten van psychiater dr. L. van 8 februari 2019, 5 april 2019, 6 juli 2019 en 25 november 2019 enkel dat verzoeker wordt opgevolgd door haar en dat verzoeker psychische problemen heeft. Met zijn argument dat uit het medisch attest van 6 juli 2019 zou blijken dat hij aan PTSS lijdt ten gevolge van de gebeurtenissen in zijn land van herkomst, toont verzoeker niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van dit attest miskent door vast te stellen dat in dit attest weliswaar melding wordt gemaakt van geheugen- en concentratieproblemen, maar dat daarbij niet wordt aangegeven op basis waarvan de psychiater tot deze bevindingen komt en het attest zich evenmin uitspreekt over de ernst van de verschillende observaties, klachten en symptomen in hoofde van verzoeker en dat er bovendien geen uitspraak in wordt gedaan over de (mogelijke) invloed die deze klachten zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent de inhoud van dit attest evenmin waar hij opmerkt dat het medisch verslag van de psychiater enkel is gesteund op de gezegden van verzoeker. Waar verzoeker verwijst naar de medicijnen die hij dient in te nemen, toont hij evenmin aan dat hieruit zonder meer conclusies kunnen worden getrokken omtrent de precieze aard van zijn psychische problemen, de ernst ervan en/of verzoekers vermogen om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen van zijn verzoek om internationale bescherming. Tot slot beschrijft het attest van 21 september 2018 aangaande een ziekenhuisopname wel de reden van de opname maar het bevat geen diagnose van de psychische problemen van verzoeker.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een uitlegging heeft gegeven aan de door hem neergelegde attesten die niet overeenkomt met de inhoud ervan.

17. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “kennelijk geen rekening (heeft) gehouden met alle door [hem] overgelegde medische rapporten” en het bestreden arrest aldus niet voldoende gemotiveerd is, laat verzoeker na *in concreto* aan te geven met welke rapporten de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoeker toont daarmee geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

18. Verzoeker houdt voor dat de motivering in het bestreden arrest, als zouden de neergelegde medische attesten op zich niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers verklaringen berusten op de waarheid, erop neerkomt dat elke bewijskracht aan het medisch attest zou worden ontzegd, nu het medisch verslag zijn psychologische problemen rechtstreeks in verband brengt met de gebeurtenissen in Tsjetsjenië.

Uit punt 16 *supra* blijkt reeds dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van de door verzoeker ingediende medische attesten niet heeft geschonden.

Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt genoegzaam waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijswaarde van deze attesten niet aanvaardt voor wat verzoekers standpunt betreft, meer bepaald omdat de kwestieuze medische attesten voor wat betreft de oorzaak van de hierin omschreven problemen enkel zijn gesteund op verzoekers verklaringen, dat deze attesten zijn opgemaakt in bijzonder algemene bewoordingen waarbij niet concreet

of omstandig wordt ingegaan op de door verzoeker vermelde feiten die ten grondslag zouden hebben gelegen van zijn medische problemen, en dat ze zich evenmin uitspreken over de waarschijnlijkheid van enig causaal verband tussen deze feiten en verzoekers medische problematiek. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt vervolgens op dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen, nu wordt gesteund op de gezegden van de patiënt, en dat dit zeker het geval is voor medische attesten opgesteld door een psycholoog of psychiater, die voor hun diagnose afhankelijk zijn van de gezegden van de patiënt. Verzoeker gaat er ten slotte aan voorbij dat met het bestreden arrest eveneens bewijswaarde wordt ontzegd aan de medische attesten omdat in het meest recente medische attest, door verzoeker neergelegd door middel van een aanvullende nota, dan weer wordt aangegeven dat zijn medische problematiek te wijten zou zijn aan gebeurtenissen tijdens de oorlog in plaats van aan zijn beweerde arrestatie naar aanleiding van een protestactie.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de vaststellingen in het bestreden arrest niet in overeenstemming zouden zijn met de inhoud van de door verzoeker neergelegde attesten, noch dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vertrouwen dat medische verslagen genieten, zou hebben geschonden. Verder behoort de beoordeling van de bewijswaarde van die attesten tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter. Dat verzoekers psychische problemen naar aanleiding van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden erkend, betekent niet, gelet op hetgeen voorafgaat, dat de vaststellingen in het bestreden arrest dat geen causaal verband blijkt tussen de door verzoeker aangevoerde feiten en zijn medische problematiek onwettig zouden zijn.

19. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet motiveert waarom de rechtspraak van het EHRM niet op hem van toepassing is, wordt in het bestreden arrest overwogen dat verzoeker niet aantoont dat hij zich zou bevinden in een vergelijkbare situatie als

de betrokkenen in de aangehaalde zaken van het EHRM. Verzoeker toont niet aan dat dit wel het geval zou zijn, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte deze rechtspraak niet op hem zou hebben toegepast.

20. In de mate dat verzoeker laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet motiveert waarom de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad zelf niet op hem van toepassing zou zijn, blijkt uit het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarin uitdrukkelijk – en op wettige wijze – aangeeft dat een verwijzing naar diens rechtspraak niet dienstig is omdat deze rechtspraak geen precedentwaarde heeft en elk dossier afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing over het verzoek alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Documenten, zo ook medische stavingsstukken, moeten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Dit is des te meer het geval wanneer de medische bewijsstukken geen betrekking hebben op fysieke sporen die mogelijks toelaten om een onmiskenbaar verband te leggen tussen de vastgestelde verwondingen of littekens en bepaalde specifieke gedragingen of handelingen die ervan aan de basis liggen, doch wel – zoals in de huidige zaak – op psychisch-medische moeilijkheden waarbij zulk een duidelijke link of causaal verband met vervolgingsfeiten of een situatie van ernstige schade heel wat minder evident is.

21. Ten slotte voert verzoeker aan dat hij niet werd gevolgd door een arts voor zijn psychische problemen voordat hij in België aankwam en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weliswaar uitlegt op welke wijze daarmee rekening werd gehouden in het kader van zijn verklaringen in België, maar niet verklaart hoe in het kader van de analyse van zijn verklaringen in Polen, toen hij nog geen gezondheidszorg ontving, rekening werd gehouden met zijn grote psychologische kwetsbaarheid.

Na te hebben vastgesteld dat de door verzoeker aangevoerde asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden omdat zijn verklaringen hierover en de documenten die hij ter adstructie hiervan neerlegde op verschillende vlakken manifest in strijd zijn met verzoekers eerdere, tijdens zijn procedure om internationale bescherming in Polen afgelegde, verklaringen, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk naar hetgeen hieromtrent in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt gesteld, namelijk dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is aangezien zijn verklaringen over het asielrelaas dat hij op coherente wijze naar voren bracht tijdens het interview bij de dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal – en dat eveneens uitgebreid wordt beschreven in de attesten die hij voorlegde, namelijk het attest van de regionale sociale organisatie ‘Zhivaya Nit’ en het attest van S. G., – op flagrante wijze tegenstrijdig zijn met de verklaringen die hij hierover aflegde bij de Poolse asielinstanties, dat hij tijdens het interview bij de Poolse asielinstanties op geen enkele wijze heeft aangegeven psychologische problemen te kennen, dat hij immers heeft ondertekend en verklaard dat hij fysisch en psychisch in staat was om deel te nemen aan het gehoor en dat hij tevens het gehoorverslag na afloop heeft ondertekend en aangaf geen opmerkingen te hebben over het gehoor.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop wijst dat verzoeker tracht te laten uitschijnen dat zijn verklaringen in Polen ten gevolge van zijn psychische problemen moeten worden gerelativeerd en dat met zijn verklaringen aldaar geen rekening mag worden gehouden omdat hij er niet werd behandeld of opgevolgd, antwoordt de Raad genoegzaam dat, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent de door verzoeker aangevoerde psychische problemen en de ter staving van deze problemen neergelegde attesten en stukken, verzoeker in het geheel niet aantoonde dat hij omwille van psychische problemen in Polen niet in staat zou zijn geweest om volwaardige, accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen omtrent de kernelementen van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst er vervolgens op dat zulks

evenmin kan worden afgeleid uit de stukken die de commissaris-generaal verkreeg van de Poolse asielinstanties. Dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij in Polen fysiek of psychisch niet in staat zou zijn geweest om zijn voorgehouden arrestatie te vermelden en om gedegen verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn relaas, leidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af uit de omstandigheid dat de commissaris-generaal terecht vaststelt dat verzoeker in Polen niet aangaf dat hij psychische problemen kende, dat hij bovendien verklaarde en ondertekende dat hij fysiek en psychisch in staat was om deel te nemen aan het gehoor dat aldaar werd afgenomen, dat hij dit gehoor na afloop eveneens ondertekende en aangaf hierover geen opmerkingen te hebben, en dat hij bovendien, wanneer hem werd gevraagd of hij bezwaar had tegen de behandeling van zijn verzoek door Polen, niet aangaf dat hem aldaar de nodige zorgen zouden zijn ontzegd, doch integendeel duidelijk aangaf dat hij in het algemeen geen bezwaren had tegen Polen en over dit land niets slechts kon vertellen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat, aangezien verzoekers verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal voor wat de kernelementen van zijn relaas betreft in grote lijnen coherent waren, kon worden verwacht dat hij ook in Polen zijn asielrelaas op een gedegen wijze kon uiteenzetten. Aldus motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk waarom verzoeker geenszins aantoonde dat hij omwille van psychische problemen niet in staat zou zijn geweest om in Polen zijn voorgehouden arrestatie te vermelden en om waarheidsgetrouwe en accurate verklaringen omtrent de kernaspecten van zijn verzoek af te leggen.

22. Verzoeker werpt een schending op van artikel 3 van het EVRM, dat hij van toepassing acht “indien er ernstige redenen zijn om te vrezen dat de betrokkene na zijn uitzetting zal worden bedreigd, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”. Volgens verzoeker is dit “hier het geval [...], aangezien verzoeker de bescherming van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet inroept”. Verzoeker voert derhalve geen andere schending aan van artikel 3 van het EVRM, dan met verwijzing naar de voormelde artikelen uit de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont dan ook geen onwettigheid aan van de volgende beoordeling in het bestreden arrest:

“Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.”

23. Waar verzoeker de beoordeling van de medische attesten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwist en daartoe ingaat op de bewijskracht en de bewijswaarde van deze attesten, blijkt uit de behandeling van het huidige cassatiemiddel dat die kritiek ongegrond (wat de bewijskracht betreft) dan wel niet-ontvankelijk (wat de bewijswaarde betreft) is. Er blijkt dan ook niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een onvoldoende grondig en nauwgezet onderzoek van de medische attesten heeft gevoerd, waardoor niet zou zijn voldaan aan artikel 3 van het EVRM.

24. De schending van artikel 13 van het EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Te dezen koppelt verzoeker de schending van artikel 13 van het EVRM enkel aan de schending van artikel 3 van het EVRM. Zijn kritiek is wat deze laatste verdragsbepaling betreft echter niet-ontvankelijk, minstens ongegrond, bevonden. Vermits de schending van een ander door het EVRM beschermd recht of vrijheid dus niet aan de orde is, is verzoekers kritiek niet-ontvankelijk wat de voorgehouden schending van artikel 13 van het EVRM betreft.

25. Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

Derde middelonderdeel

26. Zoals hoger reeds werd vastgesteld, blijkt uit de motivering van het bestreden arrest afdoende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft houden met de voorgelegde medische attesten, inzonderheid met het attest van psychiater L. Waar deze arts in slechts één attest melding maakt van geheugen- en concentratieproblemen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die als feitenrechter soeverein oordeelt over de bewijswaarde en de relevantie van de voorgelegde stukken, erop dat de arts nergens in dit attest, dat overigens in zeer algemene bewoordingen is opgesteld, aangeeft op basis waarvan zij tot deze bevindingen komt, noch wat de ernst van deze symptomen zijn. In dit attest wordt inderdaad niet toegelicht op welk vlak of in welke mate de erin vermelde geheugen- en concentratieproblemen zich kunnen manifesteren, noch welke de mogelijke invloed zou zijn van deze problemen op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Het bestreden arrest wijst er voorts op dat verzoeker nalaat aannemelijk te maken of aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn psychische problemen van invloed zouden zijn (geweest) op zijn verklaringen en dat hij evenmin aantoonst dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de aanvankelijk bestreden beslissing en motivering.

De beoordeling van de bewijswaarde van de voorgelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter. Het komt de Raad van State niet toe deze beoordeling over te doen en deze in de plaats van de feitenrechter te stellen.

27. Anders dan verzoeker voorhoudt, is het niet tegenstrijdig om enerzijds te oordelen dat uit geen van de door verzoeker neergelegde medische attesten en stukken blijkt dat zijn psychische problemen hem zouden verhinderd hebben om gedegen verklaringen af te leggen en om anderzijds te oordelen dat in één van de medische attesten van psychiater L. melding wordt gemaakt van

geheugen- en concentratieproblemen in hoofde van verzoeker, nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook duidelijk aangeeft waarom dit ene attest, dat weliswaar melding maakt van geheugen- en concentratieproblemen, niet van aard is om aan te tonen dat verzoekers psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze hem zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. Zoals hoger reeds werd opgemerkt, motiveert de Raad daaromtrent dat psychiater L. nergens in dit attest, dat in zeer algemene bewoordingen is opgesteld en gebaseerd is op de eigen verklaringen van verzoeker, aangeeft op basis waarvan zij tot deze bevindingen komt, noch wat de ernst van deze symptomen is. Gelet op de voorgaande vaststellingen zijn deze overwegingen geenszins in tegenstrijd met elkaar.

Verzoeker toont derhalve geen tegenstrijdige motieven aan in het bestreden arrest, waardoor de jurisdictionele motiveringsplicht zou zijn geschonden.

28. Het derde middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Conclusie

29. Het enige middel is in al zijn onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques